

YONCA ELDENER

*Kaderin
Üç Dokumacısı*

Bir Galata Masalı

Remzi Kitabevi

YONCA ELDENER Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji mezunu. Doktora ve lisans derecesini ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Şehir Planlama Bölümü'nden aldı. University College London'dan master derecesi bulunmaktadır. Dört romanı bulunan Eldener'in *Göbekli Tepe Muhafızı* isimli romanının İngilizce çevirisi de yayımlanmıştır. Perakende ve dağıtım kanalları üzerine Amerika'da yayımlanmış akademik makaleleri bulunmaktadır. Pazarlama, mağazacılık ve e-ticaret tecrübesi olan yazarın diğer kitapları şöyledir: *Eş İşten Geçmeden*, *Göbekli Tepe Muhafızı* • *Yedi Uyananlar* • *İstanbul'un Hayaletleri*.

YONCA ELDENER

*Kaderin
Üç Dokumacısı*
Bir Galata Masalı

ROMAN

Remzi Kitabevi

KADERİN ÜÇ DOKUMACISI / Yonca Eldener

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Özlem İşbilir
Son okuma: Öner Ciravoglu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2211-8

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Eşim Emre Eldener'e, kızım Ekin Eldener'e ve
Tomurcuk Kesen'e romanımı dikkatle okuyarak
geri bildirim verdikleri için teşekkür ederim.
Doğduğum ailemi ve kurduğum ailemi dokuyan
kadere minnettarım.*

*Kayınpederim
İsmet Eldener'in anısına...*

Giriş

Ezelden beridir Galata'da üç kız kardeş yaşar. Kaderin dokumacısı bu üç kız kardeşin adları Hayat, Kader ve Sonver'dir. Hayat, kardeşlerin en genci olup cenin ana rahmine düştüğünde yün ipini eğirmeye başlayarak doğum anını belirler. Ortanca kardeş Kader ise insanların kaderini dokur, herkesin yaşamı boyunca kaç kere sınanacağını bilir. En büyük kız kardeş Sonver'e gelince, her insanın nasıl öleceğini seçer. Makasıyla halının ipliğini kesti mi ölümlü yaşam sona erer ve onu kararından kimse geri döndüremez.

Yıllar boyu Kaderlerin evine dokuma dersine türlü türlü talebeler gelir. Onlara anlatmak üzere seçilen insanların halılarında dokunmuş olayları dinler, kanlı canlı insancıkların aşklarını, hüznlerini, kararlarını, aptallıklarını ve daha fazlasını duyarlar. Lakin geçmişte dokunmuş ve bugün dokunan halıları birbirlerinden ayrı sanırlar.

Bizim hikâyemiz de bundan tam yüz elli yıl önce Galata'da dokunmaya başlar. Kanlı canlı insancıkların aşkları, hüznleri, kararları, aptallıkları ve daha fazlası birbirini izler ve olayların ucu buğüne dokunur.

Elif'in Halısı

Beyoğlu, İstanbul – 2022

Kader, Serdar-ı Ekrem Sokak'ın başındaki taş binanın orta katında, tezgâhının başındaydı. Elif'in halısına bir ilmek attı. Sonra birkaç ilmek daha. Elleri bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu. Sonra durup beklemeye başladı.

Küçük kız kardeş Hayat, elindeki iği sehpanın üzerine koydu. Heyecanla cumbalı evin penceresinden eğilip dışarı baktı.

Elif köşede belirmişti. Yüksek Kaldırım Caddesi'nden Kemeraltı'na doğru hızlı adımlarla yürüyordu. Sonra gözden kayboldu. Hayat pencereden geri çekildi. "Elif mezun olduğu okula gidiyor. Ozan'la karşılaşmaya..." dedi.

Kader kardeşine, "Geçen hafta bizden ilk dersini almıştı," diye cevap verdi. Sonra tek kaşını havaya kaldırarak, "Bizi falcı sanarak geldi. Bir daha gelmesine de gerek kalmadı. Neyi öğrenmeye gel-diyse birazdan onun düğümleri atılacak," dedi.

Sonver istifini bozmadan nargile dumanını havaya üfledi.

Hayat gülümsedi. "Evet, Kader abla. O halde halının kalan düğümleri atılsın."

Karşılaşma

"Ozan geldi!" dedi Senem okulun merdivenlerinden inen kumral adamı görünce. Gözlerini ayırmadan avluya inen genç adamı ta-

kip ederken telaşla Elif'in kolunu dürttü. Avluya sırtı dönük duran kadın hızla başını geriye doğru çevirdi. Gelen gerçekten oydu.

Senem, "Ozan'ın geleceğini duymuştum. Geçen yıl karısından boşanmış," dedi.

Elif gözlerini açarak, "Sen Ozan'ın geleceğini biliyor muydun?" diye sordu ve ardından öksürmeye başladı. Konuşurken ünlü Fransız okulunun mezunlar gününde ikram edilen pilav boğazına kaçmıştı.

Senem kokteyl masasının üzerinde duran plastik su şişesini Elif'e uzattı. "Bir ihtimal gelecek demişlerdi. Boş yere huzurunu kaçırmak istemedim," dedi ve gözlerini kokteyl masaları arasında yürümeye başlayan atletik vücutlu adamdan ayırmadan ekledi: "Siz ayrılı on yıl oldu değil mi Elif? Vallahi zaman uçuyor."

Elif suyu içtikten sonra şişeyi masaya bıraktı. İnce uzun yüzü asılmıştı. Öksürünce sulanan iri mavi gözlerini elinin tersiyle silerken, "Acılar uçmuyor ama," dedi. Sonra merdivenlere sırtını döndü. Huzuru kaçmıştı.

Senem, "Aynı düz saçlar, aynı gülüş, aynı gözler... Hiç değişmemiş seninki," dedikten sonra Elif'e döndü, "Yanlıştır anlama, yine okuldayız diye seninki dedim şekerim. O zamanlar yapışık gezerdiniz ya," dedi.

Elif uzun dalgalı saçlarını kulağının arkasına attıktan sonra çantasının sapını omzuna taktı. "Senem ben gidiyorum. Onun olduğu yerde durmak istemiyorum ama sen kalıyorsun. Sakın gelmeye kalkma lütfen," dedi.

Senem elini Elif'in koluna koyarak, "Ay olur mu öyle şey! Beraber çıkalım. Ben sonra Ahmet'ten alırım haberleri," dedi. Sonra siyah rügan çantasını eline aldı, etrafına bakınarak, "Ama bizim kız grubunun davetiyeleri bende! Şunları Özlem'e emanet edeyim, öyle çıkalım," dedi. Sözü bitince beyaz saten örtülü kokteyl masasının üzerindeki tabakta kalan keki ağzına tıktı, plastik bardağındaki meyve suyunu kafasına dikti, sonra kalabalığın içine dalarak Özlem'i aramaya başladı. Elif okuldan ayrılmak istemediği her halinden belli olan kadının arkasından boş yere seslendi, "Senem, ben gidiyorum, sen kal!"

Elif, arkadaşının da keyfini kaçırdığına üzülmüştü. Seslendiğini duymayıp uzaklaşan Senem'i bir süre izledikten sonra kimseye göz göze gelmemek için başını aşağı indirdi. Ozan gelince sanki ılık bahar rüzgârı bile huzursuzca esmeye başlamıştı. Bu okulda onlarca güzel anısı vardı ve Ozan yüzünden bu anılar bile ekşimişti. Elif neredeyse tüm lise ve üniversite hayatı boyunca Ozan'la beraberdi ve aslında adamı hayatından silmek, kendi öğrencilik yıllarının en güzel günlerini silmekti. Başını, okul binasının ön cephesinde yer alan ve üzerinde çalıştırıldığı tarih olan 1890 yazan dev saate çevirdi. Mezuniyet töreninde tüm kızlar beyaz elbiseler giymiş, başlarına taktıkları çiçekten yapılmış taçlarıyla bu saatin altında kurulan bir platforma çıkıp diplomalarını almışlardı. Eskileri hatırlayınca Elif'in boğazı düğümlendi. Burada daha fazla duramayacaktı. İri dalgalı saçlarını geriye attı, başını kaldırdı. Senem'in nerede olduğuna bakınırken bir an Ozan ile göz göze geldi. Hızla başını yana çevirdi. Kalbi çarpmaya başlamıştı.

Elif gözlerini, adamı görmediğine kendini bile inandıracak kadar hızlı kaçırılmıştı ancak Ozan Elif'in onu görüp başını çevirdiğini düşünürse kadının hâlâ ona öfkeli olduğunu düşünebilirdi. Ya da küskün... Bunca yıl olayı atlatamamış gözükmek Elif'e kendini küçük düşmüş hissettirirdi. Yıllar geçti diye onca olayın üzerine başını çevirmeyip adama selam verecek hali de yoktu. Birden Elif'e ateş bastı. Ozan'la bu yüzden karşılaşmayı hiç istemediğini hatırladı. Onunla ne konuşursa konuşsun ve nasıl davranırsa davranırsın ardından her detayı tekrar tekrar düşünceğini, kelimeleri harflerine kadar parçalayarak evirip çevireceğini ve kendini zehirleyeceğini biliyordu. Şimdilik bakışlarını kaçırarak yapılabileceğin en iyisini yapmıştı. En azından adamı görmediğini iddia ederek rahatlayabilirdi. Elif, Senem'i daha fazla beklemeden okuldan ayrılmaya karar verdi. Ortasında iki dev çınar olan avlunun bitimindeki merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Arnavut kaldırımı döşeli geniş avluya dizilmiş kokteyl masalarının arasından geçiyor, kimseye göz göze gelmemek için sadece ileriye bakıyordu. Adımlarını hızlandığında, alımlı kadınların ve şık erkeklerin konuşmaları ve kahkahaları açık havada dağılan

canlı müziğe karışarak dışarıdakilere rahatsızlık veren bir uğultuya dönüşmüştü. Elif okulun caddeye cepheli ön binasına yaklaşıncaya adımlarını âdeta koşar hızda atmaya başladı. Tıpkı Ozan'ı başka bir kadınla bastıktan sonra odadan çıktığında yürüdüğü gibi koşar adımlarla yürüyordu. Okulun mermer merdivenlerine gelince tırabzana tutundu, topuklu ayakkabılarının ucuna basarak basamakları çıktı. Kemeraltı Caddesi'ne cepheli ön binanın koridoruna dalmadan önce bir an tepeden avludaki kalabalığa baktı. Ozan'ın düğününe gitmiş olanların hepsini hatırlıyordu.

Elif, Ozan'ın onu aldattığı kadınla birkaç ay içinde evleneceğini duyduğu zaman kendini o kadar değersiz hissetmişti ki, etrafındakiler onu teselli edecek bir çift makul söz bulamamışlardı. Kendi de diğerleri de Ozan'la onun evleneceğini düşünüyorken bu haber gündeme bomba gibi düşmüştü. Sonra ortak arkadaşlarının arasında düğüne gidip gitmeme konusu olay olmuştu. Elif güçlü gözükmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, yeni çiftin düğününe gidecek arkadaşlarının isimlerini öğrendikçe yüreğine bir hançer saplanmıştı. Genç kadın, çıkış koridoruna dalıp hızlı adımlarla yürürken Senem'in ona ortak arkadaşlarının davetlerine gitmek istemediğinde söyleyip durduğu sözü hatırladı. "Neden sen kaçacakmışsın? Ozan gelmesin seni görmek istemiyorsa..." Ama Elif, Ozan'ın karşısına dikilmek yerine ortadan kaybolmayı tercih ediyordu. Karşılaşırlarsa Ozan'ın rahatsız olacağından da emin değildi. Evlenip keyfine bakan o, yalnız kalan Elif'ti.

Genç kadın koridorun sonuna geldiğinde zihninde Ozan'dan sonra hayatında birinin olmamasından duyduğu rahatsızlık yankılanıyordu. Mezunlar gününe kimse eşyle gelmiyordu ama o biliyordu yalnız olduğunu. Bir sevgilisi olsa kaçmasına gerek kalmaz, şu anda kokteyli yudumluyor olurdu ama sanki hayat yüzüne değersiz olduğunu vurmaktan zevk alıyordu. Hüzünle okulun demir kapısını açtı ve dışarıya merdiven sahanlığına çıktı. Tepeden, Galata'nın bir Ceneviz kenti olduğu günlerden kalan çan kulesini görebiliyordu. Sol eliyle yandaki kilise binasını okuldan ayıran demir tırabzanlara tutundu, arkasına baktı. Ozan koridorun başındaydı ve peşinden geliyordu. Elif'in yüzünü kan bastı. Ada-

mın ne cüretle peşinden gelebildiğini anlamamış, öfkeden yüzü kızarmıştı. Genç kadın süratle merdivenlerden ana kapıya inerken Ozan'ın ona seslendiğini duyar gibi oldu. Arkasına bakmadan üzerinde okulun arması olan parmaklıklı büyük kapıdan Kemeraltı Caddesi'nde çıktı. Buradan yolun karşısına geçip Karaköy sahiline doğru gidecekti.

Elif yaya geçidine doğru yürüdüğü sırada ana caddenin ortasından geçen raylardan tramvay geldiğini gördü. Bir an duraksadıktan sonra karşıya geçmeyi beklemek yerine sağdaki sokağa sarmaya karar verdi, okul binası ile Ermeni kilisesi arasındaki yokuşa daldı.

Arnavut kaldırımı döşeli dar sokak Alageyik Sokak'ıydı ve hemen ileride, genelevlerin olduğu meşhur Zürafa Sokak'ına bağlanıyordu. Elif yüksek topuklu ayakkabılarıyla zorlanarak köhne binaların sıralandığı dik sokağı yürümeye başladı. Yanlarından geçerken istifini bile bozmayan sokak köpeklerinin sere serpe yayıldığı sokak çukurlarla doluydu. Tanıdık bir tedirginlik genç kadına eşlik ediyor gibiydi. Bütün kepenklerin kapalı olduğu ıssız sokakta Elif, duvarların ardından onu dikizleyen onlarca göz görür, fısıldamalar duyar gibi olmuştu. Hava aydınlık olmasa bu sokağa girmeyi asla düşünmezdi.

Eski mezunlar, okulun Alageyik Sokak'ına açılan kapısından çıktıklarında karşılaştıkları fahişelerin kız öğrencilere, "gerçek hayat okulu burada!" diyerek laf attığını anlatırlardı. Öğrenciyken ne kadar çekinseler de Taksim'e bu yoldan çıktıkları çok olurdu. Elif o zamanlar okul duvarının ardındaki bu bahtsız kadınların kaderleriyle yüzleşmekten çekinirdi. Şimdiyse bir avukattı. Şahit olduklarıyla konfor duvarı çoktan yerle bir olmuştu ve yürüdüğü sefiller sokağının tehlikelerini artık çok daha iyi anladığı için buradan bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

Yokuş dikleşince Elif'in adımları yavaşlamıştı. Ozan hâlâ peşinden geliyor mu merak ederek durdu ve arkasına baktı. Sokak boştu. Rahatlamıştı. Göğsü inip kalkarken çantasının kayan sapını omuzuna yerleştirdi. O sırada yokuşun yukarı tarafından boğuk bir kadın sesi duydu. Elif hızla yüzünü sesin geldiği yöne dön-

dü. Sonra aniden nereden çıktığını anlamadığı bir kadın, boğazından garip bir uğultu çıkararak omuzlarına yapıştı. Kadın düşmemek için Elif'in çantasının sapına tutunmuştu. Elif'i de aşağı çekerek yere devrildi. Elif tökezlenip dizlerinin üzerine düştü, yere kapaklanmamak için yerde yatan kadının göğsüne tutundu. Doğrulup ellerini çektiğinde avuçlarına bulaşan kanı gördü. Gayri ihtiyari bir çığlık attı ve ayağa fırladı.

Dehşete kapılmıştı. Yerde iki büküm yatan kadın inlerken karnını tutuyordu. Kadının üzerinde çingene pembesi ucuz bir polyester gömlek vardı. Açık sarıya boyalı saçlarının siyah dipleri çıkmıştı. Kadının karnına bastırıldığı eli kan içindeydi.

Elif çantasını çekti, bir adım geriledi. Şoke içindeydi. Her şey göz açıp kapayana kadar kısa bir sürede olmuştu. Elini alnına götürdü. O sırada biri arkadan Elif'in omuzunu tuttu. Elif korkuyla omuzuna konan eli itti ve arkasını döndü. Ozan dehşet içinde bir ona bir yerde yatan kadına bakıyordu.

Hastanede

Elif, çağırdıkları ambulansın yaralı kadını getirdiği hastane- nin acil bölümündeydi. Mavi suni deri kaplı sandalyeye oturmuş bekliyordu. Hemen yanında oturan Ozan, odayı aydınlatan beyaz floresan ışığı kadar rahatsız ediciydi. Adam kokteyl masasının üzerinde unuttuğu cep telefonunu vermek için peşinden geldiğini söylediğinde Elif, sahte bir teşekkürle konuşmayı kısa kesmiş, mecbur kalmadıkça konuşmamıştı. Elif derin bir nefes çekti ve duvardaki yuvarlak beyaz saate baktı. Bir saattir göz göze bile gelmeye tahammül edemediği adamla yan yana oturuyordu. İstemediği ot yanında bitmişti. Ozan'a kaçamak bir bakış attuktan sonra gözlerini ellerine indirdi.

Elif'in üzerlerindeki kan lekesi kurumuş, elleri titriyordu. Olayın üzerinden bunca zaman geçtikten sonra vücudu, bastırıldığı şoku sanki şimdi salmıştı. Zihniyse olanları sindirmeye çalışıyordu. Elif yaralı kadın üzerine düşünce Ozan'ın elinden masada unuttuğu telefonunu kapmış, hemen yardım çağırmıştı. Arnavut kaldırım- lı dik

sokakta kadını hastaneye götürecektir ambulans gelene kadar beklediği süre ona saatler gibi gelmiş, yine de sakinliğini korumuştur. Nihayet ambulans sireniyle kulakları sağır ederek sokağa girdiğinde, sağlık görevlileri yaralı kadını sedyeye yerleştirmişti. Kadın o sırada gözlerini aralamış, ağzından hırıltıyla, “Lütfen beni bırakma!” sözleri dökülmüştü. Elif bir taksiye atlayıp kadının peşinden hastaneye gelmişti. Ozan’ın niye buraya kadar geldiğini anlamamıştı. Yaralıyı ambulansa bindirdikten sonra doğrudan karakola ifade veremeye gitmesini tercih ederdi. Titreyen ellerini bacağının altına sokup başını Ozan’a çevirdi. Adam cep telefonu ile oynuyordu.

O sırada koridorda telsiz konuşmaları duyuldu. Elif de Ozan da başını kapıya çevirdiler. Telsizden çıkan kesik erkek sesleri, ayak sesleriyle birlikte yaklaştı. Buldukları bekleme odasına biri esmer orta yaşlı, diğeri sarışın genç iki polis memuru girdi. Elif ve Ozan, yerlerinde doğruldular.

Polisler doğrudan bankonun arkasında oturan hemşirenin yanına yürüdüler. Kıdemli olduğu seyreli saçlarından belli olan esmer polis, suratsız hemşireye bakarak, “Yazgül Eryılmaz... Yaralının durumu nedir?” diye sordu. Konuşmasında belli belirsiz bir aksan vardı.

Hemşire, “Doktor, yarasının derin olmadığını söyledi. Hayati bir tehlike yokmuş ama hasta şu an uyuyor,” dedikten sonra ağzını büzdü. Elif’e bakarak, “Şansızmış ki zamanında hastaneye yetiştirmişler. Ölüm kurtulamamış,” diye devam etti.

Elif bir an hemşireyi yanlış duyduğunu sandı. Boş gözlerle kadına baktı.

Polis memuru Elif ve Ozan’a dönerek, “Siz olayı görmüşsünüz doğru mu?” diye sordu.

Elif ayağa kalktı. “Kadın Alageyik Sokak’ta yürürken benim üzerime devrildi. Nereden çıktı göremedim bile. Sonra karnını tutarak yere düştü. Biz de ambulans çağırдық,” dedi.

Polis Elif’e oturmasını işaret ederek, “Adınız nedir?” diye sordu.

“Elif Güven.”

“Sizin?”

“Ozan Hanlıoğlu.”

Polis Ozan'a döndü. "Tam olarak neden oradaydınız?"

Ozan ilk defa konuşuyordu. "Biz Saint Benoit Lisesi mezunuyuz. Okulda mezunlar günümüz vardı. Etkinlik bitmek üzereydi, biz de okuldan çıktık. Alageyik okulun hemen yan sokağı. Kestirmeden caddeye çıkarken bu kadına rastladık. Tam kilise duvarının bittiği kavisli yerde."

Polis, "Sokakta başkası var mıydı?" diye sordu. "Koşarak kaçan veya şüpheli herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Elif ve Ozan aynı anda. Sonra birbirlerine bakıp sustular.

Polis, "Mesleğiniz?" diye sordu.

"Ben avukatım," dedi Elif.

Polis, "Kadını bir dava ile ilgili falan da tanıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Elif sakin bir sesle, "Hayır, tanıyorum," dedi.

Ozan polisin sesindeki suçlayıcı tondan tedirgin olmuştu. "Benim de bir sigorta şirketim var memur bey," dedi.

Genç sarışın polis araya girdi. "Araç sigortası falan mı yapıyorsunuz?"

Ozan duraksadı. "Her türlü sigorta yapıyoruz. Karaköy'deki Sayın Sigorta'nın sahibiyim. Neden sordunuz?"

"Bu işle alakalı değil. Yakınımın aracı için demiştim. Daha sonra sizi arayıp sorarım."

Ozan böyle bir anda şahsi işini gündeme getiren polise şaşkınlıkla baktı.

Esmer yaşlı polis araya girip, "Neyse, karakolda olayla ilgili ikinizin yazılı ifadelerinizi alacağız," dedi. Mağdurun ifadesini alamayacakları için hastanede işleri kalmamıştı.

O sırada Elif, "Yaralı kim acaba memur bey? Sormamızda sakinca yoksa!" dedi.

"Hayat kadını," dedi polis. "Bu bölgede çalışan biri."

Elif başını aşağı yukarı salladı. Giyimine ve üzerine düştüğü sokağa bakarak kadının ne iş yaptığıyla ilgili tahmini doğruydu.

Bankodaki hemşire esmer polisin sözünü tamamladı. "Yani dibin dibi." Sonra yaralı kadının yattığı odaya doğru başını çevir-

*“İnsanın karşısına, kaderine soru sorma
fırsatı hiç çıkar mı? Elif’in çıkmıştı
ve o da kiminle sınanacağını sormuştu.
Cevabın Ozan olduğunu bile bile...”*

Galata’da, insanların yaşam halılarını dokuyan üç kız kardeş –Hayat, Kader ve Sonver– yaşar. **Hayat** insanların doğum vaktini, **Kader** nasıl sınanacaklarını, **Sonver** ise ölüm anını belirler.

Kader o gün Elif’in halısını dokumak üzere tezgâhının başına oturduğunda, Elif lise aşkı Ozan’la okulun mezunlar gününde karşılaşmıştır. Elif, olaylı biçimde ayrıldığı Ozan’ı görünce okul binasını terk eder. Bitişikteki genelev sokağından yokuşu çıkarken yaralı bir hayat kadını üstüne yuvarlanır. Elif ile peşinden gelen Ozan, zor durumdaki bu kadını isteseler de bırakamazlar.

Yüksek Kaldırım’dan Galata Mevlevihanesi’ne ve oradan da Tünel’e uzanan bu macera, on dokuzuncu yüzyılın gözde yosması Feride’nin hikâyesiyle kesişecektir.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2211-8

9 789751 422118

KDV’den muaftır